

Pohod po Vorančevi poti od Slančjega vrha do Pijane gora

Poln avtobus navdušenih pohodnikov nas je 8.1.2020 krenilo na prvi letošnji pohod v prav kičasto lep in mrzel zimski dan.

Peljali smo se skozi Mokronog, Tržišče in Malkovec, kjer smo pričeli naš pohod, ki smo ga lansko leto zaključili na Slančjem vrhu. Prvi del poti nas je torej vodil po že prehojeni lanski poti od Malkovca do Slančjega vrha kar je pomenilo ogrevanje pred drugim delom pohoda po Vorančevi poti. Že visoko na gričevnatem pobočju smo med gozdom na eni strani in vasjo na drugi pričeli drugi del pohoda po Vorančevi poti.

Pogled z gornjega Malkovca na spodnjega. Malo nižje spodaj smo pričeli z našim pohodom. Foto arhiv pohodništva.

Pogoji za hojo v naravi so bili več kot idealni. Mrzlo jutro s sončnim, kristalno modrim nebom je nudilo pogled daleč na vse strani. Med opazovanjem lepot narave okoli nas ni bilo težko razumeti Vorančevega navdušenja nad »modrino in čarobnimi barvami teh verjetno najlepših krajev v Sloveniji.«

Lahkotno smo stopali po suhi, urejeni asfaltirani cesti v smeri proti Telčam. Cesta se je vila po vrhu obronkov, posutimi z lepo urejenimi samotnimi kmetijami, cerkvicami in zidanicami. Severna pogozena pobočja so se menjavala z južnimi pobočji, kjer so se raztezali skrbno urejeni vinogradi, njive, travniki ali pašniki. Vse okoli nas je bil globok mir in tišina, ki jo je prekinil le kakšen osamljen avto.

Mimo naselja Jeperjek smo se rahlo spustili proti gručastemu naselju Telče. Telče se razprostirajo po zahodnem delu Krškega gričevja in ležijo po vrhu in po pobočjih Telškega hriba. Pogled od tu sega tako na Zasavje in Posavje kot tudi na Gorjance in Sljeme. V senci cerkve sv. Jakoba smo si privoščili zasluženo malico.

Cerkev sv. Jakoba na Telčah. Foto arhiv pohodništva.

Cerkev je bila sezidana v 17. stoletju kot podružnica stiške opatije. Poklepetali smo tudi o zgodovini kraja, ki sega že v starejšo železno dobo. Ohranjene so listine o fevdalnih posestvih, najstarejša iz leta 1252. V novejši zgodovini pa je v letih 1941-1945 tukaj tekla nemško-italijanska okupacijska meja in veliko ljudi je moralo zapustiti svoje domove.

Po kratkem predahu smo se spustili proti Pijani gori. Že ime pove, da smo hodili med vinogradi in zidanicami, ki so bile ena lepša od druge.

Pot se je še naprej spuščala v smeri proti Škocjanu. Prispeli smo v razpotegnjeno vas Gorenje Dole, kjer nas je čakal avtobus.

Skozi Škocjan, Gorenje, Srednje in Dolenje Lanknice smo prispeli v Mokronog.

Pohod smo zaključili v gostilni Deu, kjer dobiš občutek, da si resnično dobrodošel, kosilo je bilo pa tako dobro, da smo si oblizali vse prste.

Po taki hrani se res splača prste oblizat, da ne ostane kaj neporabljenega. Foto arhiv pohodništva.

Naši vodniki in organizatorji so se ponovno odlično odrezali. Hvaležni za ves njihov trud, smo krenili proti domu. Na tem pohodu smo ponovno spoznali, da ni potrebno iti nekam daleč, da se ti duša in telo napolnita z lepoto in radostjo.

Katarina Rman